

РЕШЕНИЕ

№ 21424

гр. София, 28.10.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 35 състав, в публично заседание на 02.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петър Савчев

при участието на секретаря Богданка Гешева, като разгледа дело номер **4069** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 144, ал. 1 във вр. чл. 160, ал. 1 във вр. чл. 268, ал. 1 от ДОПК.

Производството е образувано по жалба на С. Л. М., ЕГН: [ЕГН], адр. [населено място] 1756,[жк], [жилищен адрес]05 срещу Решение № ПИ-121/29.04.2024 г. на и.д. директор на ТД на НАП- С. Х. М., с което е оставена без уважение жалбата му срещу Разпореждане за разпределение на суми с изх. № С240022-125-0105235/01.042024 г. на старши публичен изпълнител, Дирекция „Събиране“ при ТД на НАП – С.. Разпореждането е издадено по изп.д. №[ЕИК]/2018 г. по описа на ТД на НАП – С., образувано срещу жалбоподателя – земеделски производител, за събиране на публични вземания. С разпореждането е разпределена, постъпилата в сметката на жалбоподателя в „Централна кооперативна банка“ АД, сума от 2 545,73 лв. , получена от жалбоподателя като земеделски производител субсидия от Държавен фонд „Земеделие“, за погасяване на публични вземания. С обжалваното решение е оставена без уважение жалбата на жалбоподателя срещу посоченото разпределение, доколкото не е приет доводът му, че срещу земеделските субсидии не може да се насочи принудително изпълнение за събиране на публични вземания. Този довод се поддържа от жалбоподателя и пред настоящата съдебна инстанция, моли се отмяна на решението и връщане на делото като преписка на ответната администрация със задължителни указания по приложението на закона.

Ответникът и.д. директор на ТД на НАП- С. оспорва изцяло жалбата. Претендира

деловодни разноси.

Контролиращата страна Софийска градска прокуратура не взема становище.

Жалбата е подадена в срока по чл. 268, ал. 1 от ДОПК, поради което следва да се разгледа по същество.

Съдът, като взе предвид твърденията на страните и прецени събраните доказателства, по реда на § 2 от ДРДОПК във вр. чл. 168 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна при цялостна проверка на основанията за законност на административния акт по чл. 146 от АПК и чл. 160, ал. 2 от ДОПК:

Страните не спорят и съдът приема за установена по делото горепосочената фактическа обстановка, при която по изпълнително дело на данъчните органи срещу жалбоподателя за събиране на негови публични задължения, е разпределена за погасяването им сумата от 2 545,73 лв. , получена от жалбоподателя по запорираната му банкова сметка, субсидия от Държавен фонд „Земеделие“, получена от него като земеделски производител. Спорът е дали субсидията на земеделския производител може да бъде обект на принудително изпълнение за погасяване на публични вземания или не. Субсидиите от ДФЗ не са посочени конкретно като несеквестируеми в чл. 213 от ДОПК. Настоящият състав, обаче, не приема, че нормата изчерпателно урежда случаите на несеквестируемост при принудителното събиране на публични вземания. По-конкретно, субсидията на земеделските производители не е изключена от несеквестируемостта. В чл. 1 от ЗПЗП са уредени различни форми на финансово подпомагане на земеделските стопани, а именно: държавно подпомагане; прилагане на схеми за директни плащания в съответствие с Общата селскостопанска политика на ЕС, както и прилагането на мерките от Програмата за развитие на селските райони. Средствата, с които се субсидират земеделските производители включват такива от държавния бюджет на Република България и от бюджета на Европейския съюз, в различно съотношение. По своето естество и предназначение средствата, отпускани от фондовете на ЕС по схемите и мерките за подпомагане на ЗП, също са публични финансови средства съгласно чл. 17а от ЗПЗП, а съобразно § 1, т. 50 ДР ЗПЗП предоставянето им съставлява публично финансиране. Според предвиденото в чл. 11а, ал. 1, т. 2 от ЗПЗП, ДФ "Земеделие", действащ като Разплащателна агенция за България, извършва разплащания по схемите и мерките за подпомагане на Общата селскостопанска политика (ОСП). Регламент (ЕС) № 1306/2013 е посветен на финансирането, управлението и мониторинга на ОСП. Според изложеното в преамбюлната част на Регламент (ЕС) № 1306/2013 бюджетът на Съюза следва да финансира разходите по ОСП, включително разходите за развитието на селските райони чрез Фондовете. Съгласно чл. 3 от същия регламент с оглед на постигането на предвидените в ДФЕС цели на Общата стопанска политика, финансирането на различните мерки, попадащи в тази политика, включително мерките за развитие на селските райони, се извършва от Европейския фонд за гарантиране на земеделието (ЕФГЗ) и Европейския земеделски фонд за развитие на селските райони (ЕЗФРСР), като фондовете са включени в общия бюджет на Европейския съюз. Предвид изложеното, получаваните от длъжника кат земеделски производител субсидии по различните схеми и мерки за подпомагане от европейските фондове, чрез Държавен фонд "Земеделие", в частта, която не е целево предоставена от държавния бюджет на България, представляват публично финансиране от бюджета на Европейския съюз, което също е целево. Съобразно Регламент (ЕС) № 1306/2013 г., бенефициери на тези плащания - в пълния им размер, съгласно чл. 11 от Регламента са

регистрираните земеделски производители, а целта – влагането на средствата от ЕС в осъществяваната от тях дейност по схемите и мерките в рамките на общата селскостопанска политика. Регламентът предвижда, че плащанията следва да се извършват навреме, за да могат да се използват от бенефициерите ефективно по предназначение. Същността на така посочената уредба е субсидиите да достигнат персонално до бенефициерите и да се употребят за целта, за която са отпуснати, откъдето следва правният извод, че финансирането е и целево. Всяка мярка от общата селскостопанска политика следва да бъде предмет на мониторинг и оценка, а имената на бенефициерите се публикуват, с оглед засилване на публичния контрол относно разходването на предоставените им средства. От изложеното следва, че и при средствата от ЕФ като част от сумата на субсидията се касае за публично целево финансиране. Поради това, единствения овластен да получи средствата в пълния им размер е бенефициер – земеделски производител. Следователно, тези средства също не могат да бъдат използвани за принудително погасяване на публични и частни държавни вземания и на вземания на трети лица. Чл. 213, ал. 1 от ДОПК, аналогично чл. 442 от ГПК прогласяват принципа за пълната секвестрируемост на имуществото на длъжника. Когато се касае за изключение от принципа, несеквестрируемостта следва да е предвидена изрично в закон. Така изисква и чл. 444, т. 8 от ГПК. А нормата на чл. 213 от ДОПК, която е специална не предвижда такива изключения. В частност субсидиите от ДФЗ към ЗП не са посочени изрично в специалния закон. Но, както се посочи по-горе, приложимата към казуса нормативна уредба е по-широка. Тя включва както националното така и общностното право, за да се осигури изпълнението на ОСП на ЕС в различните ДЧ. Регламентът е акт с общо приложение, който се прилага пряко в ДЧ. Това в случая означава, че цитираната норма на чл. 11 от Регламент (ЕС) № 1306/2013 г. дава право на жалбоподателя да се позове на нея пред орган на ДЧ и да обоснове несеквестрируемостта на тези субсидии, за което говори правото му единствен да ги получи и то в пълен размер. Освен това да иска от съда да я приложи, когато национална правна норма и противоречи. Това произтича от принципа на примата на правото на ЕС, който изисква от националните съдилища да защитят правата, които ЕП дава на гражданите на държавите членки, дори когато национални правни норми му противоречат. В случая не става въпрос за същинско противоречие, а за същностна черта на ЕП, което е правна система, която действа едновременно с националното законодателство. Цялостната логика на публичното целево финансиране на ЗП със средствата от фондовете на ЕС и от държавния бюджет, изключва възможността тези субсидии да бъдат предмет на принудително изпълнение за публични задължения. Противното тълкуване е неправилно, т. к. води до неизпълнение на ОСП на ЕС. Целевите плащания за осъществяване на държавна и общностна политика не могат да бъдат обект на принудително изпълнение. В този смисъл, в чл. 11 от Регламент (ЕС) № 1306/2013 г. е прието, че плащанията на бенефициерите по предвиденото в него финансиране се извършват в пълен размер, т.е. ЗП в случая е единственият овластен да получи субсидията. Регламентът урежда също така, че плащанията следва да се извършват навреме, за да могат да се използват от бенефициерите ефективно по предназначение. Разпоредбите са императивни и съвкупният им анализ обосновава извод, че субсидиите съставляват публично целево финансиране с единствен овластен да ги получи в пълния им размер бенефициер – земеделският производител. С оглед този специален императивно установен режим те съставляват несеквестрируеми вземания на земеделския стопанин, дори

и европейското и националното право да не съдържат изрична разпоредба, където е употребен този израз, но смисълът е този. След като финансирането на земеделските стопани е целево, като не се допуска то да преследва цел, различна от осъществяване на специалните политики на ЕС и на ДЧ за развитие на селското стопанство и това, че за бенефициерите е предвидено по императивен начин правото да получат цялата помощ, която им е отпусната и е с източник средства от ЕС или от бюджета на ДЧ, то се налага изводът, че тези средства не могат да бъдат изплащани на лице, различно от бенефициера и да имат различно предназначение от това, за което са отпуснати. Това означава, че към тях не може да бъде насочено принудителното изпълнение. От изложеното следва, че е въведено допълнително основание за несеквестрируемост на средствата от субсидии, извън нормата на чл. 213 от ДОПК. Посочените изводи следват и от чл. 4, ал. 3 и чл. 20 от Конституцията на република България, които уреждат задължението на държавата да изпълнява политики по развитието на ЕС и по балансирано развитие на отделните райони на страната, инструмент за което са субсидиите. След като последните се предоставят в публичен интерес, то същите не могат да бъдат обект на индивидуално принудително изпълнение. Несеквестрируемостта на средствата, представляващи целево подпомагане от ДФ "Земеделие" обуславя незаконосъобразност на оспорвания акт и е основание за неговата отмяна. По изложените мотиви съдът намира, че жалбата се е основателна. Предвид установената несеквестрируемост на сумите от субсидии от ДФЗ се следва отмяна на оспорените актове – решение на ТД и Разпореждане за разпределение на суми.

Предвид гореизложеното, и на основание 144, ал. 1 във вр. чл. 160, ал. 1 и ал. 3 във вр. чл. 268, ал. 1 от ДОПК съдът приема, че жалбата следва да се уважи, като делото се върне като преписка на ответната администрация, която следва да възстанови на жалбоподателя разпределената с обжалваното разпореждане сума.

Въз основа на гореизложеното, съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ, по жалба на С. Л. М., ЕГН: [ЕГН], адр. [населено място] 1756,[жк], [жилищен адрес]05, Решение № ПИ-121/29.04.2024 г. на и.д. директор на ТД на НАП-С. Х. М., както и потвърденото с него Разпореждане за разпределение на суми с изх. № С240022-125-0105235/01.042024 г. на старши публичен изпълнител, Дирекция „Събиране“ при ТД на НАП – С., издадено по изп.д. №[ЕИК]/2018 г. по описа на ТД на НАП – С..

ВРЪЩА делото като преписка на ТД на НАП – С. за процедиране съгласно мотивите на решението.

Решението не подлежи на обжалване.